

Zkouší zaostřit zrak do lesů naproti.

Ne, je to bez šance. Možná na podzim. Až se listí zbarví. Potom snad. Teď je to úplně vyloučeno.

Ano, kde je ten javor?

Jejich javor?

Už je určitě vysoký. Třicetiletý. Musí to být krásný strom. Ale on ho pamatuje ještě jako útlý prut. Jako sazenici.

Tenkrát.

První den prázdnin, bylo mu čerstvých patnáct. Jeho otec, major československé lidové armády, stál v dětském pokoji a tvrdě kázal – děti důstojníků se nesmí flákat! Čundr s kamarády? Zapomeň! Musí se makat! Prázdniny? Žíly se ti nezkrátí, mladej, pojeděš sem! Podepiš to!

Hodil mu na postel přihlášku.

Brigáda u vojenských lesů.

Zejtra jedeš!

A on se vztekal, zuřil a... jel.

Sem, do těch zatracených hvozdů Hraničního pohoří.

Kdepak, nebyly tam rakety. Schöninger přeháněl. Žádný jaderný arsenál. Byly tam ale desítky tanků, dělostřelci, bigoši. A pak pár vyjukaných brigádníků – oficírských parchatů jako on. A mezi nimi, čiré zjevení, Alice!

Ještě teď se mu sevřelo u srdce. Byznysy, rodina, úspěchy, ano, to vše je jeho současný svět. Ale první láska může být jen jedna. Alice. Nepřehlédnutelná by byla i ve městě, ale o to krásnější se zdála být zde, na vojenské gubernii v lesích. Celý pluk místních nadřazených kluků, kteří už dva roky neviděli ženskou, na ní mohl oči nechat. Každé ráno, když šla po buzerplacu k jejich nastartované brigádnické vejtrěsce, byla okna kasína plná hlav. Pohvizdování, hlášky. Škemrání o pozornost.

„Hej, krásko! Kdy mi dáš? Hej, kočko! Tebe je na sázení stromků škoda, já mám lepší vercajk! Hej, tak aspoň zamávej!“

A ona si vybrala jeho. Davida.

Oficírského ušáka.

A s ním pak poslední den brigády schovala stranou z hromady sazenic jeden krásný javor a večer ho spolu zasadili na kraji lesa, kam těch uplynulých čtrnáct dní chodili randit.

Byl to nádherný večer. Nezapomenutelný.

Oni sami. V ráji.

Ze tří stran obklopeni lesem, schovaní před zvědavými pohledy celého světa. Jediným mlčenlivým svědkem byla Hora naproti přes údolí. Reflektor zapadajícího slunce ji tenkrát ozařoval jako obrovitou zlatou hroudu. Vykopali jamku, zasadili javor. Pečlivě udusali hlínu. On pak sazenici zalil vodou z čutory.